

[Simonsen.]

fra, er jeg bange for, at vi kan fortsætte den ørkesløse diskussion om, hvordan tingene egentlig kommer til at forløbe.

Må jeg i øvrigt sige, at jeg er enig i, at centralinstitutioner som helhed ikke kan afskaffes, men at igangsætte flere centralinstitutioner, førend det behov, jeg lige har været inde på, er klarlagt, vil jeg nok være lidt skeptisk over for.

Et af de problemer, vi står med, er selvsagt, at ikke alle de centralinstitutioner, vi har, er gode nok. Jeg behøver blot, som andre allerede har gjort det, at nævne Ebberødgaard, hvor vi endnu kan se sovesale med 20 klienter. Det kan selvfølgelig ingen acceptere, og jeg vil derfor gerne spørge ministeren, hvornår han forventer at et problem som det meget alvorlige, vi ser her, vil have mulighed for at være løst.

Men der melder sig her endnu et spørgsmål, når man ser på Ebberødgaard, som nu har en række moderne børneafdelinger med gode behandlings- og træningsmuligheder: hvordan ligger det med disse børn, når de bliver boksne og skal forlade børneafdelingen? Vil institutionen i Næstved f. eks. her kunne blive en sådan aflastning, at man ikke kommer i den situation, at disse klienter bliver sat tilbage på grund af mangel på egnede lokaliteter den dag, de er blevet voksne?

Jeg skal i øvrigt ikke gå nærmere ind på centralinstitutionernes størrelse — det er nok meget vanskeligt at fastslå nøjagtigt, hvad der er den rigtige — men jeg vil blot sige, at det heller ikke her er et spørgsmål om et enten-eller. Det må til gengæld være klart, at den ekspertise, som er til rådighed for klienter, som ikke kan overføres til den eksterne forsyng, må være af et sådant omfang, at man ikke kan undgå ret så store institutioner.

Det er til syvende og sidst også et spørgsmål om selve institutionens miljø. Der er også mulighed for inden for institutioner med mange klienter at få det til at virke, som om det er mange små enheder inden for den store samlede institution.

Hvis vi f. eks. tager centralinstitutionen i Slagelse, som er relativt stor, og som langt fra er ny — det er den institution, som jeg selv har det største kendskab til — må jeg egentlig sige, at selv med de mangler, der

selvfølgelig ikke kan undgå at være, og selv med de forbedringer, som faktisk er en løbende proces, mener jeg, at vi realistisk vurderet må sige, at det i stor udstrækning er lykkedes et sted som dér at fjerne indtrykket af en stor institution.

Med hensyn til træningsskoleprogrammet oplever vi vel lidt af den samme følelsesladede diskussion, som jeg tidligere har nævnt i andre forbindelser. Heller ikke her tror jeg at der i og for sig mangler vilje i folketinget til at gøre den påkrævede indsats. Jeg forstår til gengæld også, at det i virkeligheden står bedre til, end den almindelige offentlige debat omkring dette problem kunne give indtryk af. Man kan ikke bare uden videre hive institutionerne op af jorden, men hvis bevillingerne er til stede og det kun er et spørgsmål om at få planerne effektueret, er det i og for sig ikke politikernes vilje, der har været noget i vejen med.

Man kan vel nok sige, at den omprioritering, som fandt sted inden for det sociale område for 2 år siden, da 45 mill. kr. blev flyttet fra børne- og ungdomsforsorgen til åndssvageforsorgen — og jeg vil da gerne her indskyde, at det bl. a. var foranlediget af en energisk indsats af vor tidligere ordfører på dette område, fru Lis Møller — gav noget albuerum. Med den aflastning af behovet for værkstedspladser og børnehavpladser, som blev resultatet her, blev der vel ud over dette og i de løbende anlægsbudgetter netop plads til træningsskoler i et vist omfang.

Når man tager det anslåede behov i betragtning og samtidig ser på, at de såkaldt „grønne skoler,“ som fru Eva Gredal bl. a. var inde på, efterhånden som deres elever integreres i folkeskolen, kan dække en vis del, skulle det vel egentlig være muligt at få hele dette problem omkring træningen løst inden for de allernærmeste år. Jeg forstår i øvrigt, at dette er et spørgsmål om mangel på planer i højere grad end mangel på bevillinger.

Jeg kan heller ikke tilbageholde den bemærkning, at vi også her omkring hele spørgsmålet om træning og uddannelse trods alt, uanset om det kan være ubehageligt, må søge at være nøgterne og realistiske. Her igen synes jeg, at det ikke mindst af hensyn til forældrene og deres forventninger må være vigtigt at fastslå, at der er klienter,